

15 MBI 1927

No. 10

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Raadpleeg den Heere in al uwe werken; en Hij zal U tot het goede leiden; wanneer gij des nachts ternerder ligt, lig neder tot den Heere, opdat Hij over U mag waken in Uwen slaap; en wanneer gij in den morgen opstaat, laat Uw hart vol dankbaarheid tot God zijn”.

Alma 37: 37.

DE DRIE GETUIGEN VAN HET BOEK VAN MORMON. *)

Oliver Cowdery. — David Whitmer. — Martin Harris.

Onlangs werd een monument op het tempelplein te Salt Lake City onthuld, weergevende de getuigenissen der drie getuigen van het Boek van Mormon met hunne afbeeldingen in bas-relief. Het volgende is een korte schets van de levens van elk dezer goddelijk gekozen mannen, hetwelk ons een duidelijken blik geeft op de betrouwbaarheid van hunne getuigenissen.

Oliver Cowdery.

Oliver Cowdery was geboren in Wells, Rutland graafschap, Vermont, op 3 October 1806.

Op den 7den April 1829 trad hij op als schrijver voor den Profeet Joseph Smith. Hij werd tot het Aäronische Priesterschap verordineerd en gedoopt op 15 Mei 1829. Eveneens was hij één der zes leden waarmede de Kerk georganiseerd werd op 6 April 1830.

Hij was een grootelijksch gezegend man van God; ja, was in de tegenwoordigheid van engelen geweest. Johannes de Dooper had het Aäronische Priesterschap op hem bevestigd en Petrus, Jakobus en Johannes hadden hem tot het Melchizedeksche priesterschap verordineerd.

Op 3 April 1836, in den Kirtland Tempel, zag en hoorde hij den Heiland en aanschouwde eveneens Mozes, Elias en Elija den pro-

*) Door Robert Aveson, „Deseret News”, Salt Lake City, Utah.

feet, die de sleutelen van het verlossingswerk der dooden tot bevordering van het laterdaagsche evangelie aan Joseph en Oliver overdroeg.

Voor een lang tijdperk was Oliver een boezemvriend van den Profet Joseph Smith. Hij was de tweede ouderling in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; was een lid van den eersten Hoogen Raad en bij zekere gelegenheid stond hij als president daarvan. Vele andere voorname ambten heeft hij bekleed en was eveneens een zendeling onder de Lamanieten in 1831.

Op 3 September 1837 werd hij aangesteld als raadgever in het eerste presidentschap. Tot op dien tijd had hij verscheidene belangrijke plaatsen in de Kerk gevuld, doch vóórdat vele maanden voorbijgegaan waren, (juist toen bekwame en nuttige mannen zooals hij zeer noodig waren om de Kerk te versterken) struikelde hij langs den weg, onderhield de geboden des Heeren niet en bedroefde den Heiligen Geest. Voor verscheidene redenen werd hij op 12 April 1838 door den Hoogen Raad te Far West, Missouri van de Kerk afgesneden. Hij bleef voor ongeveer 10 jaar buiten de Kerk. Bij een speciale conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gehouden 31 October 1848 te Kaysville, Iowa, was Oliver Cowdery tegenwoordig en sprak het volgende:

„Vrienden en broederen: Mijn naam is Cowdery — Oliver Cowdery. In de vroege geschiedenis van de Kerk was ik met haar verbonden en zat in haar Raad. Het is waar dat de gaven en roepingen van God zonder omkeering zijn, niet omdat ik beter dan anderen was, maar om de doeleinden van God tot stand te brengen. Hij riep mij tot een hoog en heilig ambt.

„Met mijn eigen pen schreef ik het geheele Boek van Mormon (weinigte bladzijden uitgezonderd) zooals het viel van de lippen van Joseph Smith en zooals hij het vertaalde door de gave en kracht van God, door middel van de Urim en Thummim, of zooals zij door den knaap genoemd werden, de „heilige vertalers”. Ik heb de „heilige vertalers” met mijn oogen aanschouwd en ze met mijn eigen handen betast. Dat Boek is waar. Sidney Rigdon schreef het niet; Mr. Spaulding schreef het niet; ik schreef het zelf, zooals het voortvloeide van de lippen des profets.

„Het bevat het eeuwige evangelie en kwam voort onder de menschenkinderen in vervulling van de openbaring van Johannes, toen hij een engel zag komen met het eeuwig evangelie om aan elk volk, geslacht, taal en natie te verkondigen.”

Vroeg in November 1848, op een vergadering van den Hoogen Raad, sprak Oliver Cowdery als volgt:

„Broederen! Voor een aantal jaren ben ik van u gescheiden geweest. Nu wensch ik terug te komen. Ik wensch nederig te

komen en een in uw midden te zijn. Ik zoek geen ambt. Slechts wensch ik wederom met u vereend te zijn. Ik sta buiten de Kerk en ben geen lid ervan, maar ik wensch een lid van haar te worden. Ik wensch binnen te treden door de deur. Ik ben hier niet gekomen om een voorrang te zoeken. Ik kom nederig en leg mij neder bij het besluit van deze vergadering, wetende zoëls ik dat doe, dat hare besluiten rechtvaardig zijn en gehoorzaamd moeten worden”.

Broeder George W. Harris, president van den Hoogen Raad, stelde voor dat Oliver Cowdery wederom als lid van de Kerk ontvangen zou worden. En met eenparige stemmen werd het voorstel aangenomen. Spoedig daarna werd hij herdoopt.

Na zijn herdoop kreeg Oliver Cowdery een innig verlangen om een werkzaam deel in de Kerk te nemen en gaf zijn gewilligheid te kennen om tot de natiën der aarde te gaan en het evangelie van Christus te prediken.

Zoo maakte hij ook toebereidselen om naar de valleien der bergen te gaan waar de Heiligen woonden, doch vóór die gelegenheid voor hem aanbrak bleek het besluit van de Voorzienigheid anders te zijn.

Kort daarop werd hij ziek en stierf als een getrouw lid en vol geloof in het evangelie van Christus, op den 3den Mei 1850.

David Whitmer.

David Whitmer was geboren op 7 Januari 1805, dicht bij Harrisburg, Pennsylvania. In 1828, terwijl hij op reis was voor zaken naar Palmyra, New-York, maakte hij kennis met den profeet. Hij werd gedoopt in Juni 1829. Toen de Kerk georganiseerd was, was hij één der zes leden. Hij werd tot hoogen priester verordineerd in 1831, door Oliver Cowdery en werd president van den Hoogen Raad te Clay graafschap, Missouri in 1834. Hij presideerde over de Heiligen te Far West, Caldwell graafschap, Mo. voor een korten tijd.

David Whitmer reisde met den profeet voor een poos en doopte een aantal bekeerlingen. In 1829 was hij met Joseph Smith, Oliver Cowdery en Martin Harris toen het Boek van Mormon vertaald werd. Over dat onderwerp sprekende, zeide Mr. Whitmer:

„De vertaling was door Smith, en de manier als volgt: Hij had twee kleine bijna eivormige steenen van een chocolade kleur, volkomen gaaf, doch niet doorschijnend, genaamd „vertalers”, die hem gegeven waren bij de platen. Bij de vertaling gebruikte hij de platen niet, doch hield de vertalers voor zijn oogen en bedekte zijn gelaat met een hoed waardoor het licht buitengesloten werd; en voor zijn oogen verscheen als het ware perkament, waarop de teekenen der platen in een regel bovenaan verschenen en daar direct onder vertoonde zich dan de vertaling in het Engelsch,

hetwelk Smith dan luide voorlas tot zijn schrijver, die het nauwkeurig overschreef zooals hij het hoorde.

„Daarna las de schrijver den geschreven regel voor, en wanneer een fout gemaakt was, bleven de teekenen voor Smith staan totdat de verbetering voltooid was, waarna zij uit het gezicht verdwenen om plaats te maken voor een anderen regel. Bij mijn vader duurde de vertaling voor ongeveer een maand, van 1 Juni, tot 1 Juli 1829.”

Gedurende den zomer van 1878 bezochten Apostelen Orson Pratt en Joseph F. Smith de oostelijke staten ten einde verschillende gegevens voor de kerkgeschiedenis te verzamelen, en terwijl zij aldaar waren hadden zij een gesprek met David Whitmer. Het volgende is een gedeelte van hun gesprek:

Orson Pratt tot David Whitmer: „Herinnert gij u wanneer gij de platen gezien hebt?”

Whitmer: „Het was in Juni 1829, in het laatste deel der maand; en ik vermeen dat de acht getuigen de platen op den volgenden dag of den dag daarna zagen. Joseph toonde hen de platen zelve, doch de engel heeft ze ons (de drie getuigen) getoond, om de woorden van het boek zelve te vervullen, zooals ik veronderstel. Martin Harris was niet met ons op dien tijd; hij ontving later op den dag het gezicht daarvan. Joseph, Oliver en ik waren bij elkander toen ik ze zag. Wij zagen niet alleen de platen van het Boek van Mormon, maar ook de koperen platen, de platen van het Boek van Ether..... Het was juist alsof Joseph, Oliver en ik hier op dezen boomstam zaten, toen wij overschaduwd werden door een licht. Het geleeek niet op het licht van de zon, noch op het licht van een vuur, maar was veel heerlijker en schooner. Het strekte zich ver rondom ons uit; hoever kan ik niet zeggen. Maar in het midden ervan verscheen als het ware een tafel met vele verslagen of platen daarop, en bovendien de platen van het Boek van Mormon; ook het zwaard van Laban, het kompas (de wegwijzer die Lehi had) en de „vertalers”. Ik zag ze net zoo duidelijk als ik dit bed zie (bij dit gezegde sloeg hij met zijn hand op het bed naast hem), en ik hoorde de stem des Heeren, zoo klaar en helder als ik ooit iets in mijn leven gehoord heb, verklarende dat de verslagen van de platen van het Boek van Mormon vertaald waren door de gave en kracht van God.”

Orson Pratt: „Hebt gij den engel op dien tijd gezien?”

Whitmer: „Ja, hij stond voor ons. Onze getuigenis, zooals die beschreven staat in het Boek van Mormon is absoluut waar, precies zooals het daar geschreven staat.”

Op 18 April 1838 werd hij voor zekere dingen, hem ten laste gelegd, van de Kerk afgesneden. Hij bleef buiten de Kerk voor ongeveer vijftig jaren, tot op zijn dood in 25 Januari 1888, doch heeft steeds een sterke getuigenis van de goddelijkheid van het Boek van Mormon afegelegd zelfs tot op zijn stervensuur.

Martin Harris.

Martin Harris was geboren op 18 Mei 1783, in Easttown, Saratoga graafschap, New-York. Hij maakte kennis met Joseph Smith in 1827, kort na den tijd dat de profheet in het bezit kwam van de platen van het Boek van Mormon.

Om bij te staan in de vertaling van de gouden platen gaf Martin \$ 50,00 aan Joseph, voor welke weldaad de vrouw van Martin hem dreigde te verlaten. Voor een korten tijd arbeidde Martin als schrijver voor Joseph in de vertaling van de eerste 116 pagina's.

Toen het Boek van Mormon bijna vertaald was, droeg Martin Harris \$ 3.000,00 bij voor de uitgave.

Ouderling Stevenson, die voor zijn laatste drie levensjaren één der eerste presidenten der Zeventigers was, ging op zending naar de Oostelijke Staten in het najaar van 1869 en terwijl hij op zending was bezocht hij den tempel te Kirtland, Ohio, en ontmoette daar Martin Harris, één der getuigen van het Boek van Mormon. Hij luisterde aandachtig naar de getuigenis die hij daar van Martin Harris hoorde, dezelfde getuigenis die hij van hem hoorde toen ouderling Stevenson nog in Pontiac, Oakland, graafschap Missouri woonde in 1833, bij een getuigenis-vergadering.

Ouderling Stevenson keerde terug van zijn zending in 1870, en na zijn aankomst vatte hij correspondentie op met Martin Harris.

President Brigham Young heeft ouderling Stevenson belast met het inzamelen van gelden om Martin Harris naar Utah te brengen. Tweehonderd dollars werden samengebracht en ouderling Stevenson ging per spoor naar Ohio, daar broeder Harris zeer blijde aantreffende over zijn aanstaande reis.

Terwijl zij beiden op weg terug naar Utah waren nam ouderling Stevenson de vrijheid om de noodzakelijkheid van een nieuwen doop aan hem te prediken, daar Martin Harris voor meer dan 20 jaren niet werkzaam geweest was in de Kerk. Eerst scheen hij daar niet mee accoord te gaan, doch eindelijk zeide hij dat indien het recht was, de Heer hem zulks bekend zou maken door Zijn geest.

Ouderling Stevenson en Martin Harris arriveerden in Ogden op 29 Augustus 1870 en kwamen den volgenden dag te Salt Lake City aan. Spoedig na de aankomst ging Harris naar het huis van Br. Stevenson en vertelde hem dat hij gedoopt zou moeten worden, niet slechts voor zichzelf, doch ook voor zijn dooden. Hij zeide dat hij zijn vader onder aan een ladder gezien had, trachtende naar boven te gaan en dat hij (Martin) naar beneden is gegaan en hem bij de hand nam en hem naar boven hielp.

Het doopvont werd bereid en ouderling Stevenson leidde Martin Harris neder in het water en herdoopte hem. Vijf der apostelen waren aanwezig en Orson Pratt heeft hem bevestigd. Daarna werd

Martin Harris gedoopt voor sommigen zijner afgestorven familieleden.

Op 4 September 1870 sprak Martin Harris een vergadering van Heiligen toe in den Tabelnakel te Salt Lake City en legde een sterke en getrouwe getuigenis af van de goddelijkheid van het Boek van Mormon. Zoo deed hij ook op een latere conferentie.

Ouderling Edward Stevenson vertelde dat Martin Harris hem verteld had:

„Joseph Smith, de profeet, was zeer arm, en moest dagelijks werken voor zijn bestaan; en ik (Harris) gaf hem dikwijls werk op mijn boerderij; wij hebben vele dagen samen in het veld doorgebracht, hij werkende voor 50 centen per dag.”

In 1874 bracht schrijver dezes zijn zomer-vacantie in Cache Vallei door; terwijl ik daar was bezocht ik eenige mijner vrienden op den 19den Juli in Smithfield, en daar ontmoette ik Martin Harris. Hij was in zijn 92ste jaar en liep een weinig voorover gebogen. Toen ik hem zag zat hij onder een looverrijken boom. De zon scheen heerlijk en de vogelen jubelden, van boom op struik springende. Hij was daar op bezoek bij zijn familieleden en vrienden. Zijn tehuis was in Clarkston, waar hij met zijn zoon leefde.

Terwijl wij samen in de schaduw zaten, had ik een zeer aangenaam gesprek met Martin. In antwoord op mijn vragen: „Heeft u de platen gezien?” „Zaagt gij den engel?”, zeide hij ongeveer het volgende:

„Het is niet enkel geloof, maar zuivere wetenschap. Ik zag de platen en graveeringen daarop. Ik zag den engel en hij toonde ze aan mij.”

Ook spraken wij over andere onderwerpen van groot belang, in verband met de geschiedenis der Kerk. Ons onderhoud sterkte mijn geloof met betrekking tot de goddelijke oorsprong van het Boek van Mormon. Van de verzekering die ik inwendig gevoelde wist ik zonder twijfel dat Martin Harris de waarheid sprak.

Een jaar na ons gesprek eindigde de aardsche zending van Martin Harris, op den 10den Juli 1875, in zijn 93ste jaar.

DE GOD DER LEVENDEN. *)

Zij leven Hem allen.

„Doch wat de opstanding der dooden aangaat; hebt gij niet gelezen wat God tot u heeft gesproken, zeggende: Ik ben de God Abrahams en de God Izaäks, en de God Jakobs? God is niet een God der dooden, maar der levenden.” (Zie Matth. 22 : 23-33).

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.

Deze woorden richtte de Meester tot een groep Sadduceën, die ironisch gevraagd hadden over zekere details der opstanding, terwijl zij toch het onschriftuurlijk dogma aanhingen, dat er geen opstanding uit de dooden mogelijk was.

De Heer wees hun omslachtig voorbeeld met een scherpe terechtwijzing en een korte verklaring af en vatte onmiddellijk de kern van hun vraag aan: de werkelijkheid der opstanding, die op dat oogenblik nog toekomstig was. Hij citeerde een Schriftuurplaats, die destijds vaak in de rabbijsche preeken werd aangehaald, dagelijks in het reïrein der tempelzangen werd gezongen en vaak in hunne ceremonieele gebeden voorkwam: „Ik ben de God Abrahams, en de God Izaäks en de God Jakobs”.

Op den berg Horeb had Jehova aan Mozes Zijn eigen indentiteit, zooals deze in bovenstaande woorden is uitgedrukt, bekend gemaakt. (Zie Exodus 3). Toen waren Abraham, Izaäk en Jakob, met wie Hij, Die tot Mozes temidden van de vlamme glorie in het brandende braambosch sprak, een eeuwigdurend verbond had gesloten, overleden. De climax van des Meesters duidelijke en positieve leer was onweerlegbaar: „Hij is niet een God der dooden, maar der levenden, want zij leven Hem allen.” (Lukas 20 : 38).

Geen wonder dat eenigen der Schriftgeleerden uitriepen: „Meester, gij hebt wel gezegd” en dat de menigte „zich ontzette over Zijn leer”. Te verklaren dat een der voornaamste titels van Jehova was: de God der patriarchen voor wie zij den hoogsten eerbied hadden en tegelijkertijd staande te houden dat deze nobelen gestorven waren in de beteekenis welke de Sadduceën aan den dood toekenden, was geheel en al onredelijk.

De ware beteekenis van den dood verandert met het standpunt te dien opzichte. Van deze zijde van den sluier bezien, beteekent het een zwaar verlies, een scheiding, een heengaan, en, zooals sommigen in onwetendheid beweren te gelooven: een vernietiging. Van de andere zijde bezien ontwaart men in werkelijkheid dat het een afleggen van het lichaam is door den levenden, werkzamen, intelligenten geest, die bestond voordat hij zijn intrek in een lichaam van vleesch en beenderen nam, die zijn persoonlijkheid behoudt na de lichamelijke ontbinding en die bestemd is om in de opstanding wederom een lichaam op zich te nemen.

In deze verschillende tijdperken van bestaan is de geest hetzelfde wezen, met zekere vermogens en functies, toegerust met de macht tot handelen en kiezen en daarom strikt verantwoordelijk. De dood van het lichaam vernietigt in geen enkel opzicht de zichzelf-bewuste persoonlijkheid van den geest, noch maakt deze dood een einde aan de persoonlijke verantwoordelijkheid.

Petrus verhaalt ons van onbelichaamde geesten die in het lichaam geleefd hadden tijdens de bedeeling van Noach en die door hunne ongehoorzaamheid en eigenzinnige verwerping van

het Evangelie de lichamelijke verwoesting over zich hadden gebracht, en van de gevangenschap van hunne onsterfelijke geesten gedurende de lange eeuwen van Noach tot op Christus. Het was naar hen dat de Verlosser, van Zijn lichaam ontdaan, heen ging en het Evangelie predikte. Dus leefden zij, hadden verstand en waren in staat het Evangelie der zaligmaking aan te nemen of opnieuw te verwerpen.

Toch waren deze allen, volgens de opvatting der menschen, dood; ook de Christus, want Zijn bezoek aan „deze geesten in de gevangenis”, bracht Hij in den tusschentijd vanaf Zijn kruisdood tot op het oogenblik dat hij als een opgestane ziel uit het graf verrees — lichaam en geest hereenigd.

De Nephitische profeet Alma zet in woorden van geïnspireerden eenvoud uiteen hoe het voortbestaan der intelligentie na den dood zijn zal: „Nu, aangaande den toestand der ziel tusschen den dood en de opstanding, zie, het is mij door eenen engel bekend gemaakt, dat de geesten van alle menschen, zoodra zij van dit sterfelijk lichaam verwijderd of gescheiden zijn, ja, de geesten van alle menschen, hetzij goede of kwade, worden opgenomen tot dien God, die hun het leven gegeven heeft. Dan zal het geschieden, dat de geesten dergenen, die rechtvaardig zijn ontvangen worden in een staat van geluk, welke paradijs genoemd wordt; in een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij zullen rusten van al hunne moeiten, zorgen, bekommelingen, enz..... Nu, dit is de staat van de zielen der goddeloozen; ja in donkerheid en eenen verschrikkelijken en vreeselijken staat, wachtende op de vurige grimmigheid van den toorn Gods over hen; aldus verblijven zij in dezen staat, zoowel als de rechtvaardigen in het paradijs, tot den tijd hunner opstanding.” (Boek van Mormon, Alma 40).

En dezelfde openbaarder gaf ons met betrekking tot het persoonlijk bestaan in en na de opstanding, deze Schrift:

„Nu, er is een dood, genaamd de tijdelijke dood, en de dood van Christus zal de banden van dezen tijdelijken dood verbreken, zoodat allen uit dezen tijdelijken dood zullen verrijzen. De geest en het lichaam zullen wederom in hunne volmaakte gedaante vereenigd worden; zoowel beenderen als gewrichten zullen tot hunne eigene gedaante hersteld worden gelijk zij nu zijn, en wij zullen voor God gebracht worden, wetende, zooals wij nu weten en eene volkomen herinnering hebben van al onze schuld. Nu, deze herstelling zal tot allen komen, zoowel jong als oud, gevangene als vrije, man als vrouw, goddelooze als rechtvaardige.” (Alma 11.)

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

„Den schuldige valt de waarheid hard, want zij snijdt hem tot in het binnenste”.

1 Nephi 16 : 2.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

OP 15 MEI 1829.

Deze dag wordt door leden der Kerk van Jezus Christus met diepe en innige dankbaarheid herdacht. Want het behaagde de Heer in deze laatste dagen om Zijn dienstknecht Johannes de Dooper tot deze aarde te zenden om de sleutelen van het Aaronsche Priesterschap weder terug te brengen in de handen van mannen die God waardig achtte tot dit onprijsbare voorrecht. Deze opgestane Johannes, die eertijds aan den oever der Jordaan den zoon van God doopte, waarover God zelve Zijn voldoening uitsprak, daalde neder te Harmony, Pennsylvania, en legde zijne handen op de hoofden van Joseph Smith en Oliver Cowdery, de volgende beteekenisvolle woorden uitende: „Aan u mijne mededienstknechten, in den naam van den Messias, draag ik het Priesterschap van Aäron op, dat de sleutelen houdt van de bediening van engelen, en van het evangelie van bekeering, en van den doop door onderdompeling voor de vergiffenis van zonden; en dit zal nimmer wederom van de aarde weggenomen worden, totdat de zonen van Levi wederom een offerande aan den Heere in gerechtigheid offeren”.

Door de lange eeuwen heen, sinds Christus' rondwandeling op aarde, was deze macht, door 's menschen zonde van hen door God onttrokken, niet meer te vinden op aarde, en was het menschdom ontdaan van de ware priestelijke macht die noodig is tot bediening van der menschen zaligheid. Wel werden leeringen van Christus gepredikt, doch de „kracht” derzelve was verloochend. De prediking van het woord was als het zaaien van zielloos zaad, niet bekrachtigd door God's priesterschap, dat op de aarde moest binden terwijl zulks in den hemel gebonden zou zijn, welke kracht niemand op zich zoude nemen, tenzij hij van God „geroepen is gelijkwerwijs als Aäron.”

Wel leefde het priesterschap voort in schijn en bleef men het priesterlijk kleed dragen, als ware de kracht slechts verborgen in een uitwendig tooisel, doch hoe kon God langer deze mannen erkennen als Zijn dienstknechten, terwijl zij zich leeringen opgaderden naar hunne eigen begeerlijkheden en meenden met deze macht te mogen handelen naar hun eigen goeddunken, de wetten

en geboden die zij slechts te handhaven hadden en waarin zij behoorden te bedienen, verminkende en verdraaiende waardoor des menschen zaligheid eveneens verminkt en verdraaid werd? De apostel Paulus sprak eens een vloek uit over allen (zichzelven, een aangewezen en uitverkoren apostel van den Heer, niet uitgezonderd) die een ander evangelie zouden verkondigen buiten hetgeen door hem en Christus verkondigd was. (Gal. 1.) En deze vloek is heden ten dage nog zichtbaar onder het zoogenaamde Christendom, terwijl zij, als blinden voortgeleid worden door blinde leidlieden. Bovendien werd de Goddelijke leer van Christus, n. l. dat hij die de meeste in het Koninkrijk van God wenschte te zijn, aller dienaar behoorde te wezen, met den loop der eeuwen zoo gruwelijk misverstaan en veronachtzaamd dat Zijne vertegenwoordigers heden ten dage meer door de menschen vereerd worden dan Christus ooit gedaan werd, terwijl inplaats van het mensendom te dienen, zij door hetzelfde gediend worden.

Is het wonder dat God dan dit priesterschap van Zijn innerlijke kracht ontdeed? En verders, van welk nut is een organisatie, of een kerk van welke benaming ook, die niet in zich heeft het priesterschap waarin de macht schuilt tot het bedienen van God's verordeningen? Laat de organisatie zoo volmaakt zijn als eenigszins mogelijk is, zoo het deze macht ontbreekt is het slechts als een volkomen lichaam waaruit de levende geest ontvlood. Zelfs al waren er apostelen, profeten, evangelisten enz., die allen noodig zijn tot het werk der bediening, en al waren zij ook zelfs in het bezit van de zuiverste leer, ja dezelfde leer in zijn volheid die eens door Christus gepredikt werd, waarvan deze zeide dat zij niet van Hem was, doch van Dengene Die Hem gezonden had, zelfs met al deze volmaaktheden, en volkomen bewust van wat behoort gedaan te worden om in het Koninkrijk der Hemelen te mogen komen, nochtans zoo zij dit priesterschap van God zouden missen, dan was het gelijk aan een schoon menscheijk lichaam, met alle lichaamsdeelen ongeschonden, hart, longen, maag, hoofd en ledematen in volkomen staat, in staat tot het zwaarste werk, berekend voor de hoogste doeleinden waarnaar de mensch ooit streefde, doch helaas, het is alles vergeefs en men mag in stede daarvan juist zoo goed een wassen beeld hebben, want het is dood.

Terecht mogen Heiligen der Laatste Dagen zich verheugen en den Heere danken voor Zijn onmetelijke goedheid om in deze laatste dagen weder dit priesterschap te herstellen. Terecht mogen zij Hem danken voor mannen die tot op heden dat priesterschap bewaard hebben op een wijze waardoor de gaven en werkingen van hetzelfde tot op den huidigen dag zeer duidelijk en kenbaar zijn gebleven vanaf den dag dat het weder terug gebracht werd.

Wat is er geschied? De poorten der hemelen zijn wederom geopend en andermaal kan de mensch, overtuigd van zijn zonden

door de werkingen des geestes en de zuivere prediking des woords, zich tot mannen begeven die met Goddelijk gezag bekleed zijn, aangesteld om den doop te bedienen tot afwassching van die schuld. En zooals Johannes de Dooper eens een voorlooper was voor den Heere Jezus Christus, Die met vuur en den Heiligen Geest zou doopen, zoo was hij dit ook weer in deze laatste dagen, want gedurende het einde der maand Mei of gedurende de maand Juni van datzelfde jaar, daalden ook de opgestane wezens Petrus, Jakobus en Johannes neder en bevestigden het Melchizedeksche priesterschap op de hoofden van Joseph Smith en Oliver Cowdery. En door deze groote zegening kan dezelfde mensch, nu gedoopt, de gave des Heiligen Geestes ontvangen door oplegging der handen van mannen die bekleed zijn met deze hoogere macht. Vrij is deze gave geschonken om de menschen te zegenen, nimmer te vloeken. Slechts hij die het weerstaat vloekt zichzelf, maar door deze volkomene herstelling worden zieken genezen, blinden weder ziende, lammen en kreupelen loopende, dooven weder hoorende, ja duivelen uitgeworpen en dooden opgerezen, en dit alles tot zegen van het menschedom. Wederom kunnen mannen opstaan en leeren als „machthebbenden, en niet als de schriftgeleerden”.

Is het een feit, der herdenking waardig? Wat zou ook deze Kerk, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met haar prachtige organisatie en onweerlegbare leeringen, zelfs door engelen en God's Zoon zelve weder tot deze aarde en haar volkeren teruggebracht, voor de wereld beteekenen zoo in de herstelling van hetzelfde de macht tot bediening, het Goddelijke priesterschap nagelaten was? Slechts een ander middel tot verwarring, stichtende ongelooft, twijfel, goddeloosheid, ijdele waan; en uiterlijk vertoon openbarende, doch geenszins aannemelijk in God's plan tot zaligmaking. Maar nu, ziet! Zij is inderdaad volledig in haar uitrusting, tot bediening van de zaligheid van God's kinderen.

En moge het een zegen zijn om dit priesterschap weer te hebben ontvangen, zoo was de voortduur van hetzelfde geenszins verzekerd dan alleen door stipte inachtneming van de voorwaarden waarop het behouden kan worden. En ook deze voorwaarden heeft de Voorzienigheid niet verzuimd bekend te maken, bij monde van zijn dienstknecht Joseph Smith. Zeer duidelijk is God's taal te herkennen in de woorden die van zijn mond voortvloeiden.

„Ziet, er zijn velen geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren. En waarom zijn zij niet uitverkoren? Omdat hunne harten zoo zeer op de dingen dezer wereld gezet zijn, en zij naar de eer der menschen zoeken, dat zij deze eene les niet leeren.

„Dat de rechten van het Priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des hemels, en dat de machten des hemels

niet bestuurd noch aangewend kunnen worden dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

„Dat zij op ons kunnen bevestigd worden, is waar; maar wanneer wij ondernemen onze zonden te bedekken, of onzen hoogmoed, of onze ijdele eerzucht te bevredigen, of bestuur, heerschappij, of dwang op de zielen der menschenkinderen in eenige mate van ongerechtigheid uit te oefenen, ziet, de hemelen onttrekken zich; de Geest des Heeren wordt bedroefd; en als deze onttrokken is, — vaarwel zij dan het Priesterschap of gezag van dien man.

„Ziet, voordat hij het is gewaar geworden, is hij aan zichzelf overgelaten, om tegen de prikkelen te slaan; de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden.

„Door droevige ervaring hebben wij geleerd dat het de aard en neiging van bijna alle menschen is, zoodra zij een weinig gezag verkrijgen, zooals zij veronderstellen, zij onmiddellijk onrechtvaardige heerschappij beginnen uit te oefenen.

„Daarom zijn velen geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren. Geene macht of invloed kan of zou krachtens het Priesterschap worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door zachtmoedigheid, ootmoedigheid, en door ongeveinsde liefde;

„Door vriendelijkheid en zuivere kennis, welke de ziel, zonder huichelarij en bedrog, grootelijks zal ontwikkelen. Bestraffende bijtijds met scherpe woorden, wanneer door den Heiligen Geest daartoe gedreven, en daarna eene vermeerdering van liefde toonende jegens hem dien gij bestraft hebt, opdat hij u niet als zijn vijand achte; Opdat hij moge weten dat uwe getrouwheid sterker is dan de banden des doods;

„Laat uwe ingewanden vol liefde jegens alle menschen, en jegens het huisgezin des geloofs zijn, en laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het Priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des hemels.

„De Heilige Geest zal uw voortdurende metgezel zijn, en uwe sceppter een onveranderlijke sceppter van gerechtigheid en waarheid, en uwe heerschappij zal eene eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal dezelve tot u toevloeien voor immer en altoos.” (Afd. 121, Leer en Verbonden).

Hier dan hebben wij den sleutel tot het behouden van die macht, die geen mensch op aarde kan ontvangen, al bood hij ook geld aan, zooals eens een Simon aan Petrus deed, dan door de wijze aangegeven in het Woord Gods, in Hebreë 5 vers 4. Deze woorden roepen ons voor den geest met welke gevoels deze nederige dienstknecht van God, Joseph Smith, bezield was. Vergeefschen rijzen menschen tegen hem op en tegen de macht zijner roeping!

Het is doordat de kern van het priesterschap aan hem bekend was gemaakt en door het lichaam der Kerk werkende is en al mogen dan ook de kerken der wereld zeer veel goeds onder het mensdom stichten en zelfs bekwaam zijn in de prediking van God's woord door hunne jarenlange ondervinding en ontwikkeling, nimmer, in werelden zonder einde zullen zij aannemelijk zijn voor God in hun bediening van Zijn evangelie, die ontbloot is van het priesterschap.

Daarom roepen wij met luider stemme tot de wereld om acht te geven op dit Goddelijk gezag, het niet te vereeren op een wijze zooals dat gedaan wordt in de wereld, doch het te vereeren door eenvoudige gehoorzaamheid aan de boodschap van hetzelfde, waardoor zij slechts ontkomen mogen aan de aanstaande oordeelen des Heeren. En laten wij, als dragers en ondersteuners van dat priesterschap, het op zulk een wijze eeren dat daardoor niet de mensch, maar God verheerlijkt wordt, door de schoone woorden des profeten te gedenken, opdat God's werk niet tot een open schande worde gesteld tegenover de wereld, die dit werk, hetwelk zij niet verstaan en begrijpen, veelal verachtelijk bespotten, maar opdat het voortrolle en de aarde vervulle, en wij aldus ware dankbaarheid betoonen voor wat God in Zijn wijsheid goed heeft gedacht wederom tot ons te herstellen door Zijne dienstknechten Johannes den Dooper, Petrus, Jakobus en Johannes!

G. D.

TEEKENEN DER TIJDEN.

„De volheid der Heidenen eindigt”

„De morgen van Israël daagt”.

„Op 2 November 1927 maakte Engeland de proclamatie dat zij Palestina een nationaal tehuis voor de Joden begeerde te maken. Deze bekendmaking is eenigszins te vergelijken met het gebod van Cyrus, waarin hij de Joden terug liet keeren na hun 70-jarige ballingschap, doch terwijl het laatste slechts enkele duizenden gold en slechts weinige jaren ballingschap eindigde, zoo was de betekenis van deze proclamatie oneindig veel grooter want het betrof millioenen in alle landen en eindigde een ballingschap van 1900 jaren.

En weinigen hebben misschien stil gestaan om te overdenken op welk een wonderbare wijze Jeruzalem van de Turken bevrijd werd, op 9 December 1917. Deze bevrijding geschiedde niet door eenig oorlogswapen, doch door de ontbloote en uitgestrekte hand Gods.

Uitgaande van hun vroegere ondervindingen met de Turksche legers, verwachtten de Britsche strijdkrachten een langdurigen en uitgerekten strijd toen zij ten laatste Jeruzalem bereikten. En daar Generaal Allenby, aan het hoofd van de Britsche strijdkrachten, niet wenschte deze groote stad, die zooveel voor de godsdienstige wereld betekende, te beschadigen, vroeg hij per telegram aan het Departement van Oorlog wat te doen. Het antwoord luidde: „Volg Uw eigen oordeel”. Doch nog niet tevreden gesteld zijnde, zond hij een speciaal telegram naar Koning George, die hem on-

middellijk terugscinde: „Maak het een zaak van gebed”. Generaal Allenby, een godsdienstig Christen, verzamelde zijn staf om zich en zij baden tot God dat Hij Zijn geliefde stad zou gedenken en haar zonder kwaad uit de handen der vijanden zou verlossen. En God verhoorde en antwoordde dat gebed, want de plaats waar een zwaar gevecht verwacht was, viel in handen der Engelschen zonder dat een schot gelost werd of een steen verplaatst.

Opdat er geen twijfel zoude zijn omtrent wie Jeruzalem werkelijk verloorde, hebben wij een zeer beteekenis-volle profetie, die 2700 jaren geleden gegeven werd: Hosea 1 : 7. „Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en zal ze verlossen door den Heere, hunnen God, en Ik zal ze niet verlossen door boog, noch door zwaard, noch door krijg, door paarden noch door ruiteren.”

Jeruzalem is 26 malen gevallen sinds deze profetie geschreven werd, en dit is de eerste maal dat de wereld ooit hare vervulling aanschouwd heeft. De Turken zeiden later dat het de vliegmaschinen waren, die boven de stad vlogen, waardoor zij in zulk een grooten haast vluchtten, en dit vervult andermaal een profetie, even oud als de voorgaande:

Jes. 31 : 5 „Gelijk vliegende vogelen, alzó zal de Heere der heirscharen Jeruzalem beschutten; beschuttende zal Hij haar ook verlossen; doorgaande zal Hij haar ook uithelpen”, en eveneens verzen 8 en 9: „En Assur (Assyrier) zal vallen door het zwaard, niet eens mans, en het zwaard, niet eens menschen, zal hem verteren; en hij zal voor het zwaard vlieden, en zijne jongelingen zullen versmelten; En hij zal van vreeze doorgaan naar zijnen rotssteen, en zijne vorsten zullen voor de banier verschrikken, spreekt de Heere, die te Zion vuur, en te Jeruzalem eenen oven heeft.”

Het is interessant om te weten dat de Turk vandaag in het land woont dat Assyria bezat toen deze profetie geschreven werd.

Wat voor een beteekenis had de val van Jeruzalem op den wereldoorlog? Tot op het jaar 1917 stonden de strijdmachten als gelijken tegenover elkander; beide zijden waren gelijk en opgewassen tegen elkander, zoodat wie van de twee zijden versterking zou ontvangen, het ongetwijfeld winnen zou. In 1916 koos de Vereenigde Staten van Amerika Woodrow Wilson tot President, voornamelijk omdat hij stond voor neutraliteit. Zijn leuze was: „Hij hield ons uit den oorlog.” Doch de mensch wikt, maar God beschikt, en zoo was het met de Vereenigde Staten, zoo groot als zij is. Zij mochten gewenscht hebben neutraal te blijven, en weinigen zullen er geweest zijn die met vreugde vooruitblikten op een langen, bloedigen en internationalen strijd, doch God had de krachten van Amerika noodig om Zijn doeleinden met Jeruzalem tot stand te brengen, en dus zag het jaar 1917 Amerika toetreden tot de zijde der geallieerden. Natuurlijk was de uitkomst slechts een kwestie van tijd.

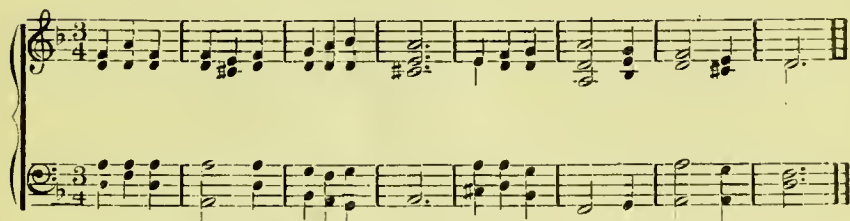
Doch waarom eindigde de oorlog niet toen Jeruzalem veroverd was? Omreden de Assyrier nog in het land was, en liet was pas op 31 October 1918, toen de Turken zich eindelijk overgaven. Elf dagen daarna kwam de groote geheele wereldoorlog tot een stilstand; doch tot welk een duren prijs! Het behoefte geen groot betoog in getallen en cijfers om te bewijzen dat geen enkele natie die deelgenomen had, iets gewonnen heeft boven haar verlies, en geen enkel volk uitgezonderd één, heeft enig voordeel uit de overwinning behaald. Die eene uitzondering openbaart de geheele beteekenis van den wereldoorlog, want deze eene uitzondering op al die naties was de Jood. Internationaal bekende critici hebben niet gearzeld om te verklaren, dat, voor zoover de uitkomst van den oorlog ons leert, deze hoofdzakelijk gestreden is geworden om Palestina terug te geven aan de Joden. Toekomstige geschiedenis zal misschien duidelijk maken dat er meer in dit gezegde is dan louter woorden. In ieder geval mogen wij, die den toestand der wereld beschouwen in het licht van profetie, met alle zekerheid ge-

looven dat, met het lichten van den hiel des verdrukkers uit Jeruzalem, de dag der Heidenen snellijk ten einde loopt, terwijl de dag van Joodsche heerlijkheid daagt."

(Overgenomen uit „How long till the end?“,
brochure van „The Gospel News Society.“)

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

AVONDMAALVERS VOOR JUNI 1927.

Weest nu vereend van hart en geest
Doet zooals Hij eens deed,
Opdat gij aan dit Avondmaal
Uzelf geen oordeel eet.

Naspel.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JUNI 1927.

Mattheus 5 vers 8:

„Zalig zijn de reinen van hart,
Want zij zullen God zien.“

Het is beter te sterven in reinheid, dan te leven in onreinheid.

VAARWEL GROETEN.

Waarde broeders, zusters, vrienden en zendingen in Nederland:

Langs dezen weg betuigen wij nogmaals onzen hartelijken dank voor al hetgeen gij voor ons gedaan hebt gedurende de twee jaren die wij bevoorrecht waren onder het Hollandsche volk te arbeiden. De liefde, de vriendschap en gastvrijheid zullen wij nimmer vergeten. Het is met een gevoel van toegenegenheid tot u allen dat wij zulks schrijven.

Onze getuigenis aangaande de herstelling van het Evangelie door den Profeet Joseph Smith is sterker dan ooit en is telkenmale gegroeid wanneer wij onze getuigenissen in nederigheid aan onze medemenschen gaven, n. l. dat God wederom van den hemel heeft gesproken. Onze eenige wensch is om voort te gaan in dit, het werk van God. Veel werk is er te doen en veel wordt van ons vereischt. De beloften des Heeren zijn vandaag juist zoo goed als 19 eeuwen voorheen, en wanneer Hij dan Zijn jongeren vroeg: „Heeft het u aan iets ontbroken?“, dan was het antwoord eenparig „Nee, Heer!“ Wij hebben hiervan een wolk van getuigen rondom ons en gehoorzaamheid aan al de beginselen zal ons de hoogste zegening schenken, n. l. „Hem te kennen, Wien te kennen het eeuwige leven is.“

Nogmaals, broeders, zusters en vrienden, zouden wij in zulk een verheven zaak niet voortgaan, voorwaarts tot overwinning? „God zegene U allen“ is de innigste wensch en gebed van uw liefhebende broeders in het Evangelie,

MARTINUS VUYK.
LAWRENCE D. OLPIN.

Aangekomen.

Op den derden Mei arriveerde Ouderling C. S. Stephens te Rotterdam, om zijn krachten te besteden in den zendingsarbeid hier in Nederland.

Sterfgevallen.

Het droeve nieuws bereikte ons onlangs van het overlijden van den vader van Ouderling I. Z. Ward, welke nu te Enschede werkzaam is. Onze diepste gevoelens van sympathie en troost gaan uit tot hem in deze oogenblikken van droefheid, en ofschoon het inderdaad een tijd van beproeving moge zijn voor ouderling Ward, zoo dragen wij toch allen de verzekering oat er geen betere reden voor zijn afwezigheid tijdens zijn vaders sterven kan zijn dan dit werk der bediening in het koninkrijk van God.

Eveneens is te Amsterdam overleden op 8 April 1927, Johanna Cornelia Slichting, geboren 3 December 1854 te Amsterdam, en gedoopt den 6en Juni 1921 door oud. S. R. Carpenter en bevestigd door oud. Hendrik Bell. Een rouwdienst werd gehouden op 10 April.

INHOUD.

De Drie Getuigen van het	Zondagsschoolwerk	blz. 159
Boek van Mormon	Vaarwel Groeten 160
De God der Levenden	Aangekomen 160
Op 15 Mei 1829	Sterfgevallen 160
Teekenen der Tijden		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.